

Kapitánská pošta

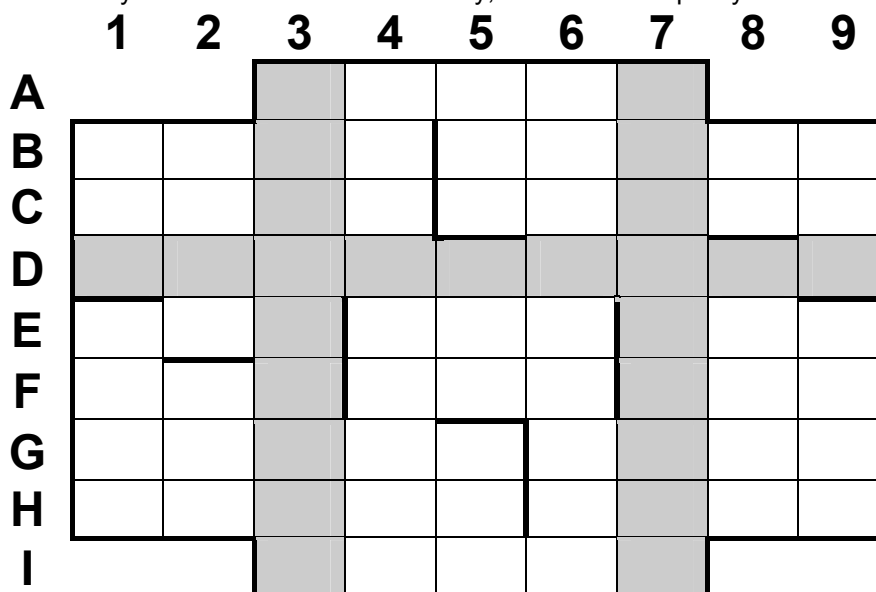
Obsah	strana
Kapitáni a kapitánky	1
Bratři – Předadventní... ..	2-3
Vzpomínky na Jamboree II.	3
Vavřínecký potok	4
Pozvánka	4
90 let v Lounech	5-6
Když se Jana naštvála	6
Inzerce	6
Ples Neratovice	7
NA news	8-9
Vánoční výročí	9
Ples Liberec	10
Přes tři jezy... ..	11-14
Hárún ar Rašíd	14
NA přihláška	15
Zpráva o harmonizačním setkání	16
Zápis HKVS listopad	16-17

***Nenávidíme mnoho lidí jen proto, že jsme příliš pohodlní
hledat možnost, jak je milovat.***

arabské přísloví

(1. část tajenky) LET (2. část tajenky) (3. část tajenky)

Říkáte si, co je to za nesmysl?! Ale není. Kdo nebude líný, ten si může nápis vyluštit:

VODOROVNĚ: A – naštvanost nebo rozčilenost B – severočeské město, povel psovi, C – pěnivý mok, skupina pravěkých lidí D – 3. část tajenky E – plaz, zkratka pro základy technického kreslení, suchá větev nebo její část F – předložka (2. pád), zkratka pro Lehké topné oleje, ledovcový kotol G – kvantový generátor, žíla H – souboj, vodácký pozdrav I – tímhle

SVISLE: 1 – bohyně úrody, trojstěžník 2 – asijský jelínek, strana v peněžním deníku, 3 – 1. část tajenky 4 – očarování 5 – šachová remíza, zkratka pro Fleisnerův tvrdý tábornický trénink, hlavní město Itálie slovensky 6 – použít či uplatnit, 7 – 2. část tajenky 8 – MPZ Filipín, hnojivo z trusu mořských ptáků 9 – znak Řecké abecedy pro hlásku T, oblast nebo správní jednotka

10 pomůcek: - - . / . . - / . - / - . / - - -
 - . - / . - / . . .
 - - - / . . . /
 . . . /
 . . . - / . / - . / . -

 / - - - / / . . -
 / . - / /
 - - - / / . / . . .
 . . . / . . . / - . - / . -
 - / . - / . . . -

příjemné luštění přeje Pošťák

Kapitánská pošta 2007/2008

Informační zpravodaj vodních skautů a skautek. Vydává HKVS vlastním nákladem jen pro vnitřní potřebu.

Příspěvky zasílejte na adresu:

- Ing. Zdeněk Hájek, Štěpánská 16, 110 00 Praha 1 (diskety s texty + čitelné papírové předlohy, obrázky).
- M. Babóová, e-mail: mabab@seznam.cz, kapitanskaposta@seznam.cz: texty - *.TXT, *.RTF; obrázky - *.JPG, *.TIFF, *.CDR (v křivkách), *.GIF

Sazba: Markéta Babóová

Tisk: Tiskárna Ralsko, s. r. o., Mimoň, Malá ul. 168/III, PSČ 471 24, tel./zázn.: 487 862 704. Evidováno u Ministerstva kultury ČR pod číslem: MK ČR E 16100.

Kapitáni a kapitánky!

Vodní skauti bývali ještě nedávno jakýmsi indikátorem vývoje Junáka. Vše, co bylo v Junáku, potažmo v českém skautingu připraveno ke změnám a vývoji, se nejrychleji proměnilo u vodních skautů. V právě uplynulém roce se však zdálo, jako bychom za vývojem pokulhávali: Lesní škola VS se neuskutečnila pro malý zájem, změny v Kapitánské zkoušce se nedaří kodifikovat, vodácké doplňky se nedaří přizpůsobit současné podobě stezek, HKVS byl zvolen jen s velkými obtížemi a ještě neúplný, sraz kapitánů byl navštíven zcela podměrečně. No hrůza, nějak jsme na dolní úvrati sinusovky!

Avšak tu mne napadá přirovnání skoro po Jezevčím způsobu:

Pokud naše životní funkce vykazují sinusovku – žijeme, pokud je to však hlad'ouňká přímka – exitus (viz. mnohé televizní seriály, jež občas vidím jako kulisu svých večerů a které neumím pojmenovat ani rozeznat).

Optimisticky vidím:

Řád vodních skautů se blíží k definitivnímu schválení – naše místo je poprvé od roku 1939 jasně definováno a vymezeno.

Lesní škola vodních skautů se pro rok 2008 připravuje s inovovaným výstupem.

Kapitánské zkoušky se uskuteční a sbor vysokých vládních komisařů (osob oprávněných zkoušet) se vytrídí a omladí.

Srazy kapitánů budeme společně dělat levnější a doufám, že i skautštější a atraktivnější.

Vodácké doplňky budeme vydávat formou přílohy ke stezkám jako Lodní knížku (nejen pro vlčata a žabičky – ostatně ta kdysi a na koleně udělaná a dnes již dávno rozebraná velmi, ale opravdu velmi výrazně předjímalá formu té dnešní experimentální).

Ano, sinusovka je život.

Kapitáni a kapitánky!

Je doba Vánoc a doba vody v pevném skupenství. Mnohé uvidím na setkání na Tortuze (nejen ty zasloužilé, ale díky Kapitánské zkoušce i ty nové) a pozdravím osobně. Ty, které tam neuvidím, a je Vás samozřejmě mnohem víc, zdravím touto cestou a přeji k Vánocům to, co považuji za nejkrásnější:

Ať mají vaši blízcí radost z dárků, které od vás dostanou!

Ať máte radost z radosti svých oddílů a posádek!

Vezír

Bratři (aneb Předantventní o písničkářích)

Před pár týdnů odehrál své každoroční vystoupení v čajovně náš kamarád Karel. Liberecký písničkář, který již nebydlí v Liberci, ale pod Kozákovem. Autor textů humorných jako ten o pohromě, která postihla JZD na okraji Liberce, když vláček motoráček přeměnil dojnice na výsekové hovězí, ale i laskavě vážných jako Metoděj, kterého dokonce hrával svého času ze Svobodné Evropy Karel Kryl.

Na Karlova vystoupení chodí jeho kamarádi, takže atmosféra bývá příjemná, spíš popovídání s písničkami. Pochopitelně letos nemohl nezapadnout dotaz, jak vidí současnou válku písničkářů.

Ač si sám udržel občanské povolání i soukromí, byl v jednom společném televizním pořadu dalším z Karlů - Plíhalem označen za šedou eminenci české písničkářské scény. Ví o ní dost. Řekl sice, co říkají i jiní, že Nohavica dlouhým mlčením zvolil špatnou taktiku. Současně ale dodal, že nevěří, že by prozradil něco podstatného. Navíc že se před většinou výslechů přivodil do stavu notně snížené použitelnosti, takže snad ani nebyl sto nějak významněji spolupracovat. Uvedl rovněž, pravda jako informaci z druhé ruky, že Nohavica podle jeho informací byl zlomen násilím krutým, krutějším než fyzické týrání. Buď se zaváže, nebo jeho maminka bude chodit na výslech za výslechem, dokud syn nedostane rozum. Maminka byla totiž nemocná a tohle by nevydržela. A myslím, že by to mohlo vysvětlit i jeho mlčení, neboť choroba se řadí k těm, o nichž lidé obvykle hovoří jen velmi neradi.

Já nevím, co prozradil a jestli má Karel o okolnostech, za kterých přistoupil na spolupráci, skutečně validní informace. Za sebe Nohavicovo selhání (?) hodnotím asi jako rozlišuji pohled na lidi obchodující s drogou. Každý, kdo drogu prodává, je mi nemilý. Vidím ale rozdíl mezi člověkem závislým, který bez své dávky již nemůže být a ve svém stavu již nemá možnost jak jinak si na ni vydělat. To je člověk nemocný a s nemocným jako lékař soucítím. Ten patří spíš léčit než kriminalizovat. A když soudit, tak s rozvahou. Ovšem dealer který sám nebere, ale druhým dodává za nemalý peníz, toho bych zavřel a zahodil klíč. Stejně hodnotím příslušníky StB a jimi zlomené jedince. Leč dealeři teroru jsou u nás beztrestní.

Jaroslav Hutka, který rozpoutal současnou aféru svou písničkou o Udavači z Těšína, mi nikdy jako autor k srdci nepřiřostl. Popravdě nejsem sám, kdo většinu jeho textů hodnotí spíš co prostřední. Ani jako interpret moravských lidových balad mi moc nesedí. Mám u něho pocit jakési tvrdosti, zaměření na obsah za cenu ztráty melodičnosti, která k lidovým písním patří. To spíš se mi líbí, jak s folklorem pracuje Petr Ulrych, i u Spirituálů by se nějaká ta lidovka našla. Nebo Jura Pavlica či Vlasta Redl. Hutka, alespoň z mého pohledu, je nejceňnější svým rebelstvím. Bohužel polistopadová doba rebely jeho typu nepotřebovala. A tak po krátké euforii těsně po návratu se come back nekonal. Z Hutky se stává relikvie, kterou občas někdo opráší, pozve na nějaké to vystoupení, ale spíš jako symbol než autora. Text inkriminované písně jsem pochopitelně četl. Je ostudně slabá. Kdyby nakrásně měl pravdu, bylo by lepší, kdyby ji řekl prózou a ne takto slabou písní. A jeho následný rozhovor v MfD ve mně zanechal hodně hořkou pachut'. Tak nehovoří člověk, kterému jde o právo, ale ubřečený sebestředný a zamindrákovaný zneužnanec. Na vše odpovídal bez argumentů, několikrát opakoval, že Nohavica není písničkář, neb nežil životem písničkářů. A pochopitelně, jak je u nás zvykem, je-li někdo nemravný, nemůže vytvořit kvalitní dílo. Och, co bychom měli říci na Francoise Villona, zloděje, tuláka, asociála, jehož balady přežily staletí?

Jak stařenka, při jejímž spatření Mistr Jan na hranici pravil: „Sancta simplicitas“, přihodil polénko Pavel Dobeš. Předestřel, že byli s Nohavicou kamarádi, že spolu vystupovali, ale že s Jarkem bylo těžko vyjít. Moc se mu spolupracovat nechtělo (nebo nechtěl někoho slabšího táhnout? Nevím.) Aféru spolupracovníka pomíjí několika slovy, aby v zápětí nasadil kalibr nejtěžší. On je autorem písně, kterou Nohavica zařadil na album Divné století. Konkrétně Černé papírové boty, které jsou na zmíněném CD pod názvem Až to se mnou sekne. Nějak jsem nezaregistroval, že by se Pavel Dobeš svého práva na tuhle píseň domáhal dříve. (Pakli ano, omlouvám se.) Nemám rád takovéhle útoky, kdy se dotýčný těžko může bránit. Teď si každý na Nohavicovu obranu řekne, mlží předsedo, mlží. Když je práškač, proč by nekradl písně. Nebo naopak, když krade písně, tak klidně mohl i práskat.

Pochopitelně, stranou nemohl zůstat kritik všeho a všech Jan Rejžek. Kdysi redaktor Melodie, jakého si ostrova svobody v nesvobodě, po listopadu čím dál žlučovitější, zakyslejší, s dikcí a frazeologií natolik typickou, že jeho články namnoze poznáte, aniž by bylo jméno autora uvedeno. Díky jeho Katovně vznikla již téměř kultovní parodie divadla Sklep, kde je ve stylu zmíněného publicistického pořadu hodnocena Bible. Tedy já už mám díky panu Rejžkovi jasno alespoň co se pohlaví týče. Jsem pubertální hysterická divenka, která křičí, že jí berou medvídko. Alespoň tak označil všechny, kteří Nohavicu omlouvají či, nedej Bože, brání. Ale jak už to má ve zvyku, vzal to z gruntu. Nohavica je zbabělec a práškač, kdo ho brání je má sestra hysterka, Hutkova píseň je špatná agitka. Z jedné vody šup na plot, sepereme vše. Jen třem lidem se dostává páně Rejžkovy pochvaly a souhlasného zamručení, Již zmiňovanému Pavlu Dobešovi, Jiřímu Dědečkovi a Janu Burianovi. U posledně jmenovaných mě to překvapuje, neboť i jejich vyjádření jsem četl a kupodivu s ním souhlasím (byť s jistým pochopením pro kritizovaného). Horší slabost než podpis spolupráce je podle nich Nohavicovo mlčení.

A tak na prahu Adventu, který před necelými dvěma hodinami začal, nás všechny prosím, nesudme, abychom nebyli souzeni, neb není to často tak, že pro třísku v oku bratra svého nevidíme břevno v oku svém? A pamatujeme, že jen ten, kdo sám je bez viny smí hodit kamenem.

Zastavme se alespoň v této adventní době, dopřejme si luxus zklidnění nad nějakou moudrou knihou, ať Písmem, texty Buddhovými či mého Starého Mistra, starých talmudistů či Koránem, jak kdo. Oni ti učitelé, kteří stáli na počátku, hovořili všichni o tomtéž. Učili o pokoře, prostotě myslí, člověčenství, empatii, nezávidění.

Dejme svým blízkým místo nákladných darů trochu své lásky, pochopení pro jejich slabost, odvrhneme a trestejme skutečné viníky. A tomu, kdo jen pod křížem žití klesl, pomozme vstát.

Přeji Vám všem krásné prožití svátků a hodně štěstí do nového roku.

Jezevec

Vzpomínky na XXI. světové Jamboree 2 Programy

Bylo jich tolik, že nebylo možné všechny absolvovat (pokud by nebyla použita metoda prohlídky „z rychlíku“). Ústředními body byly celojamborové programy (zahajovací a závěrečný ceremoniál a Sunrice), kterých se najednou zúčastnili všichni účastníci na jednom místě. Načasovat a nasměrovat 16 lidských proudů z jednotlivých subkempů, každý o cca 2000 lidech tak, aby tyto postupně zaplnily přírodní amfiteátr před centrálním podiem, to už musí být předem perfektně vymakané. Pokud se někomu nelíbilo, že to pokaždé trvalo téměř dvě hodiny, ať si to vyzkouší na akci třeba s desetinou tohoto počtu. Že nedošlo k tlačenicím bylo však kromě dobré organizace dáno i kázní účastníků.

Při počtu zúčastněných zemí stačilo, aby jejich vlajkonoši postupně nastupovali na podium, poté proběhli uličkami mezi diváky, vrátili se zpět. Bylo to krásné, v pohybu a uběhla třetina programu.

Zbytek vyplnily projevy V.I.P., taneční pódiová vystoupení nastudovaná a nacvičená pořadateli, koncert nejmíň stočlenné anglické skautské dechovky, krátké videoklipy o programech WOSM a WAGGS ve světě a nejúspěšnější subkempové oddílové programy.

Na mne velice zapůsobil obnovený skautský slib, který na podiu postupně skládali ve svých mateřských jazycích představitelé všech přítomných etnik ze všech světadílů. Nevím, kde se ještě jinde vedle sebe společně oficiálně představili zástupci Palestiny a Izraele.

Nejvíce programů bylo zaměřeno na osvětu a upozornění na některé palčivé problémy, ač už ekologické či sociální. Možná, že dost hodně účastníků se až tady dovědělo o tom, že i dnes v Africe a Asii přetrvává otrokářství a při pohledu na kontejnery v subkempch přetékajících zbytky jídel, se zamysleli nad panely informujících, kolik je na Zemi míst, ve kterých hladoví lidé.

Hodně aktivit bylo vyložene zábavných, nebo upraveno tak, aby i o závažném tématu informovalo zábavnou formou. Vidět a slyšet dvě stovky děcek, jak podle šéfbubenika vytukávají různé rytmy do použitých plastových barelů, plechovek a částí karoserií z autovraků, tož to byla síla.

Součástí programu byly i brigády v okolí. My jsme měli za úkol vykloučit náletové křoviny na krajích lesní cesty. Místní lesník a lesačka všem podrobně popsali obloukovou pilku, hrábě, nůžky na větve a sekýrku a názorně předvedli jak se s nimi zachází. Vybaveni přilbami jsme se dali do práce. Hned se ukázalo, že ona instruktáž nebyla zbytečná. Bylo evidentní, že mnozí „brigádníci“ drží ve svých 14 až 17 letech toto nářadí v ruce poprvé, tudíž veškeré jejich úsilí bylo podřízeno jedinému cíli: neublížit si. Hrdě mohu říct, že úsek přidělený našemu oddílu se kvalitou provedení výrazně lišil od úseků „ohlodaných“ oddílů z rozvinutějších evropských zemí.

Uvážíme li, že jsme jeli autobusem tři čtvrtě hodiny tam a zpět, nevydělali jsme ani na naftu.

Velice atraktivní a perfektně připravený byl „Splasch“- vodní program. Postupně se jej zúčastňovaly všechny subkempy, tzn., že se jej zúčastnilo cca 2000 lidí současně.

Jako vodák a jachtař jsem musel ocenit perfektní vybavení a loďe ať už kanoe, či plachetničky, vše už pochopitelně plastové. Štěstí se na mne usmálo, takže jsem si vytáhl lísteček „Small dinghy“, což znamenalo, že jsem s dalšími šťastlivci za chvíli v mírném větru vyplouval od mola. (Kromě toho tam byly pádlařské soutěže, jízdy zručnosti, stavba voru a pod). Někteří šťastlivci, kteří u kormidla plachetnice seděli poprvé, ovšem velice brzy znejistili po zjištění, že je loďka neposlouchá a i v mírném větru se převrátili. A to přes to, že jim instruktoři vysvětlili, k čemu je kormidlo a plachta. Postupně na to ale přicházeli, takže ke konci plavby už záchranáři byli bez práce a loďky pluly tak, jak si to přály posádky a nikoliv vítr.

Sten

Vavřínecký potok

17.10.2007

(účastníci: Týna, Casy, Ája, Benji, B.Ú., Kája Prejzek, Jana, Myšák)

V sobotu 13. října jsme vyrazili na tradiční podzimní vodáckou akci - splutí Vavříneckého potoka. Sešlo se nás osm, z toho jeden se znalostí toku z let minulých (B.Ú.), druhý absolutní nováček (Kája Prejzek) a zbytek s různým stupněm zkušeností, ale všichni s místy až sebevražedným nadšením.

Ještě před líčením strastiplných zážitků uvedu, jak se seskupily posádky jednotlivých plavidel a ponorek :-) a malinký pohled na řeku. Na trať jsme vypravili 3 C2, a to ve složení Casy&Týna, Ája&Benji a B.Ú.& Kája a 2 kajaky - já a Jana. Co se týká potoka, tak tolik vody co v něm protéká pro toto splutí, teče jen jedenkrát za rok, a to když se otevrou stavidla Vavříneckého rybníka. V tu chvíli se klidný potůček mění v dravou říčku, kde není nouze o překážky, rychlé zákruty a esička. V kilometrážích bývá udávána obtížnost WW 2+. Potok teče zalesněným údolím se skalkami, teď v době podzimu krásně zabarveným listím. Před koncem cesty se zklidňuje, aby gradoval Toušickou kaskádou (WW IV). A aby to nebylo tak úplně jednoduché, v daný čas se na tomto toku sejde snad většina vodáků v republice, takže místy je opravdu husto.

V místě začátku sjetí bylo již při našem příjezdu poměrně rušno, což vzhledem k brzké hodině (8:15) neodpovídalo slovům klasika, že žádný správný vodák nevyjíždí před polednem. Ani my jsme nelenili a s heslem „musíme vyjet před prvním závodníkem“ jsme po převozu vozidel a posilnění pravým vodáckým nápojem dovolili našim lodím dotknout se zpěněné vody, a vyřítili se vstříc dobrodružství. No, neřítili jsme se právě moc dlouho, neboť již po pár zatačkách, kdy voda tekla pěkně v lese a my zjistili, že B.Ú. nekecal, došlo k první nehodě. B.Ú. s Kájou nezvládají vybrat zatačku, blokují jediný průjezd a Casy s Týnou již nestačí zastavit, a tak voda dává dnes poprvé a zdaleka ne naposledy pocítit svojí dominanci a chlad a nevratně nám zabavuje pravý vodácký nápoj. Po ořepání pokračujeme všichni společně krásným úsekem s velkými vlnami do dalšího cvaku, kde je za uplávání vod. nápoje označena od pomáhajících vodáků Ája s Benji za trouby závodu :-). Jen o kousek dál nás čeká druhá ztráta dnešního dne, a to Casy s Týnou, kterým loď nevydržela a tudíž vzdávají uprostřed lesa a vydávají se zpět k civilizaci. Ostatní pokračují dále, i když mnozí ztrácejí s přibývajícím počtem uděláním to pravé nadšení pro věc a hlavně síly. Taky se objevuje první cvak kajaku s následným unikem z lodi, tzv. vykryšení. Vede se to Janě po té, co se nedostatečně věnuje „řízení“ a více hlídá Áju s Benji. Síly Áje s Benji definitivně docházejí v prvním esičku, které jako jediné z nás, byť nedobrovolně a za našeho zděšení sjíždějí (dvě třetiny v lodi, poslední vedle). Tady stojí za zmínku také to, že zde nad esičkem po zaháknutí pádla za strom krysím já a jsme tedy namočení kompletně všichni. Takže od tadytuť po odpadnutí Áji a Benji pokračujeme již jen tři lodě, a to ještě rozděleně, neboť B.Ú. s Kájou se stíhají vtěsnat na tok dříve než my a naopak ve Vlčím dole na nás čekají a my je míjíme a celou dobu, skoro až do konce, si myslíme, že je dojíždíme. Kluci pokračují ve stylu jedu jedu cvak, jedu jedu cvak a i Janě se vede ještě jednou vykrysit, i když tentokrát ne tak pro její chybu, ale spíše pro to, že jí ve válci převálcovala Pálava. Dohromady se sjíždíme až u Toušické kaskády, kterou, samozřejmě, jako většina přenášíme, a pak již míříme společně do cíle. Zde se šťastně potkáváme s našimi dříve ukončivšími posádkami, kterým patří velký dík za to, že zatím svezly auta a lodě do našeho cíle.

Co říci závěrem? Asi jen tolik, že se všem voda líbila, i když otevřená laminátová C2 není opravdu nejvhodnější plavidlo na takový tok a i vybavení jejich posádek by mohlo být komfortnější. A osobně si myslím, že nám voda ukázala, že to nejdůležitější, co bychom k ní měli cítit, je respekt. Takže příštímu Vavříneckáku A-HOJ!!!

Napsal Michal Havelka-Myšák

Pozvánka

**2. skautský vodácký oddíl NEPTUN pořádá
ke 100. výročí založení světového skautingu
ve své klubovně (nová budova vedle Domu dětí v Třeboni)**

VÁNOČNÍ VÝSTAVU

Uvidíte:

- papírové modely betlémů

**výstava je otevřena 17.12. – 22.12.2007 (pondělí – sobota)
od 10 – 12 a 13 – 17 hod.**

Vstupné zdarma

Jak jsme slavili 90 let

Řeknete, obyčejná oslava okresního formátu. Ale v něčem byla neobyčejná. Během oslav 90 let skautingu v Lounech se totiž konalo na čtyřicet různých aktivit a z toho desítky z nich byla zaměřena i na neskautskou veřejnost. Ale od začátku...

V pátek 5.října se začaly Louny hemžit skauty doslova z celého kraje. Bylo potřeba i posílit místní spoj MHD,

vždyť při večerní inauguraci bylo vydáno příchozím dvaasedmdesát průkazek. Celé oslavy se nesly ve snaze účastníků nastřádat co nejvíce ročků. Ty mohli získat nejen ve hrách a soutěžích, ale i za pomoc s organizací nebo u některých aktivit za účast. Protože mezi účastníky byly všechny věkové kategorie, probíhalo současně několik akcí tak, aby se mohli bavit všichni. A tak zatímco například světlušky a vlčata soutěžili v obratnosti, skautky a skauti poznávali ukázky moderní muziky, roveři a rangers se hledali v nočním parku, tak činovníci a oldskauti prezentovali své akce. A aby se to nepletlo, tak zase ti nejmenší jejich ukázky hodnotili. Spalo se ve vypůjčeném pavilonu výstaviště a stravování zajišťovali nejen místní činovníci, samozřejmě též za ročky.

Ranní nástup se vztyčením vlajky odhalil, že sice všichni nemají na krojovou výstroj, zato že skautských triček se obzvlášť letos urodilo dost. A to se ještě během dne mezi účastníky začala postupně objevovat trička s logem našich oslav. Na slavnostním nástupu promluvil místostarosta města, který zavzpomínal na roky strávené v naší skautské loděnici a Standa Procházka jako vůdce střediska nám příhodně popřál hodně zážitků. Ze zajímavějších aktivit nesmím zapomenout na soutěž pro mladší účastníky Zachraňte Narnii, pro ty starší pak Desítku která se odehrávala na lanových

lávkách a pod nimi, no a ti nejstarší se zase vyřádili při Šátkované, kdy měli k dispozici šátky všech účastníků. Vodní skauti soutěžili v námořnických disciplínách a kutilové raději vyráběli dekorativní šátky.

Po obědě se všichni přesunuli na náměstí, kde byla zahájena hra František z Hamonína. Soutěž zavedla družiny do lounských památek, kde jim postavy v historických kostýmech zadávaly jednotlivé úkoly. A tak se sekaly hlavy, hádal význam středověkých slov, bloudilo potmě v katakombách, hledaly židovské hroby, z věže kostela se určovaly okolní kopce, střílelo se z luku, hádalo se stáří lounských staveb, házelo kopím na medvěda a na hvězdárně gymnázia určovala souhvězdí. Za získané groše se pak dražily klíče a nakonec se odemykala truhlice zamčená na dvacet zámků. Vítězové si kromě triček odnesli a kupu sladkostí, o které se hned s ostatními podělili. Paralelně probíhala soutěž i pro veřejnost, které se zúčastnilo dvanáct rodin nebo kolektivů a na jejíž odměnu přispělo město upomínkovými předměty.

Hned po této akci přivítal na lounském Gymnáziu Václava Hlavatého zájemce Sušenka u vernisáže fotografií z Jamboree, ke které přidal své vlastní promítání fotek z akce se zajímavým povídáním. Po něm Pošťák připravil pár fotek z historie lounského skautování a nad jeho srandatestíkem se pobavili i přespolní. Tou dobou se už připravoval slavnostní osmicípý táborový oheň a starší páry se bavili při Nichtbürgerově šestiapůlboji (no zkuste si třeba házet s kusem těsta ☺). Při slavnostním táboráku přišel čas nejen na připravený program účastníků, ale i na vyznamenání činovníků a samozřejmě na zpěv s kytarou a foukací harmonikou. Vodáci na závěr předvedli vystoupení na Ohři, když lodě byly osvětleny jen loučemi a měsícem.

V neděli proběhlo po snídani vyhlášení prestižnějších soutěží a pak si všichni zabalili na cestu. Ti nejmladší navštívili Domov seniorů, kde se setkali nejen s nejstarší žijící skautkou Amálkou Štorkánovou, ale i s dalšími lidmi, kteří vzpomínali s láskou na dobu prvorepublikového a poválečného skautování. Ti nejstarší zase položili věnce u hrobů skautů na lounském hřbitově a pietní akt ukončili u hrobu Vladimíra Lamky, bývalého starosty Junáka zastřeleného v roce 1943 v Berlíně. Pak jsme se všichni sešli za městem na otvírání nové Naučné stezky, kterou připravilo naše středisko ve spolupráci s Járou Tošnerem za vydatné finanční pomoci Města Louny. Po prohlídce stezky následoval testík, ve kterém si mohli přítomní zopakovat jak se připravuje pitná voda pro město, jaká flora a fauna je tu doma a o

tiskoviny, pomohly opravit stožár nebo umožnily pořádání výstavu v důstojných prostorách. Na vyjmenování všech jednadvaceti poděkování tu není dost místa.

Za organizátory garant akce

Franta Pošťák Pospíšil

Když se Jana naštvála

Na počátku 14. století žil byl ve francouzském městě Nantes šlechtic a vážený občan Olivier de Clisson. Měl krásnou a milující manželku Jeanne rozenou de Belleville a kromě toho jistou chybu: V době, kdy bylo Francouzům zcela jasno, že jejich sousedé na druhém břehu Rukávu (fr. la Manche) jsou darebáci, vyvrhelové, rabiáci a uchvatitelé a kdy Angličanům bylo zcela jasno, že jejich sousedé na druhém břehu Kanálu (angl. Chanell) jsou darebáci, vyvrhelové, rabiáci a uchvatitelé, došel k názoru, že i na druhém břehu kanálu La Manche (fr. Rukáv, angl. Kanál) mohou přebývat lidé stejně počestní jako na břehu tomto.

Tento názor spojený s obchodní zdatností se neztotožňoval s názorem tehdejšího francouzského dvora a byl tudíž neodpuštělný. Olivier byl pozván do Paříže, souzen, odsouzen a sťat. Do Nantes poslali jeho hlavu na výstavu nad městskou bránou, aby si ji prostý bretonský lid mohl prohlédnout bez jakéhokoli poplatku a uvědomit si, kam mohou vést nezastírané sympatie s Anglií.

Olivierova krásná manželka Jeane přísahala, že smrt svého muže krvavě pomstí. Prodala svůj zámek a všechny pozemky k němu patřící, svoje klenoty i nábytek, za získaný peněz zakoupila tři lodě, najala posádku, nalodila se i se svými dvěma syny a zmizela za obzorem Biskajského zálivu.

Brzy začaly francouzským námořním úřadům docházet zprávy o záhubě četných lodí. Plavidla byla bez milosti přepadena a potápěna, posádky pobíjeny. Jen tu a tam se někdo zachránil a ten pak s očima plnými hrůzy vykládal, že na útočících lodích byla spatřena žena doprovázená dvěma mladíky, která se vrhala s mečem v ruce do nejprudší seče a volala: Pomsta za barona Clissona!

Nebylo pochyb, že se jedná o manželku popraveného de Clissona. I byly proti ní roku 1345 vyslány trestné výpravy, které nedosáhly ničehož nic. Bodejť ne, když bretonské Nantes bylo na pomstychtivou vdovu pyšné, vytvářelo jí zázemí a nitky spiknutí živěné penězi z prodaného i pirátováním nabytého majetku vedly do Anglie! Jeanne unikla i z obklíčení velkou přesilou francouzských válečných lodí, její mladší syn však na následky útrap zemřel. Jeanne pak přepadala francouzské lodě ještě nějakou dobu, ale nakonec její nájezdy ustaly. Skončila jako valná většina vdov – provdala se za Gauthiera de Bentley, přítele svého popraveného chotě. A protože pak už na lumpárny na moři neměla kdy, byla francouzským králem omilostněna. Její zbylý syn – rovněž Olivier de Clisson, toho jména již pátý, vstoupil do vojska, svým dosavadním anglickým spojencům se předem omluvil a pak jim až do smrti tak zatápal, že se do francouzských učebnic dostal pod názvem hrdina z Nantes a do anglických pod názvem jednooký řezník.

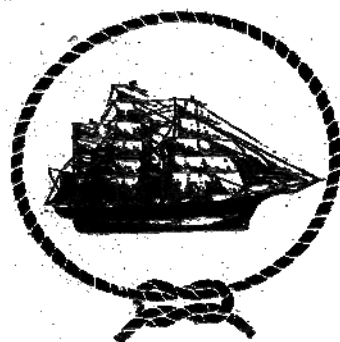
LODNÍ KNÍŽKU VODNÍCH VLČAT A ŽABIČEK

modrou od Pavlína Šlechtové vydanou HKVS v roce
1995 a jakékoli **oddílové vodácké doplňky skautské
stezky** sháním

Zn.: Vezír

Když vodák nejí, nespí a nezápolí s přírodou, zpívá. Zpívá zejména u ohně, v hospodě, na voleji a jen tak. Aby měl vodák co zpívat, zrodily se písně o vodě...

Přístav Neratovice vás zve na

7. VODÁCKÝ BÁL

19.ledna 2008

Od 20:00

Velký sál Restaurace U Stejskalů

v Neratovicích

CENA: 140,- Kč

Čeká Vás skvělá taneční muzika, soutěže i bohatá tombola.

Vstup v námořnickém, vodáckém či společenském oděvu.

Možnost zajištění noclehu na skautském středisku.

Více informací, objednávky lístků volejte a pište:

Pytlik, tel. 777 244 575

nebo

Lupen, tel. 606 666 982, email pirat.Lupen@seznam.cz

web: www.skauting.cz/pristavnematovice

NÁMOŘNÍ AKADEMIE

NEWS

Závěrečný zkuškový víkend v Rokycanech 9. – 11.11.2007

„Tak už je to tu, víkend na který nevím, jestli se těšit, a nebo se ho bát.“ tak tato věta proběhla většině kadetů hlavou o druhém listopadovém pátku. Čekal nás totiž další víkend Námořní akademie a tentokrát to nebyl jen víkend plný přednášek a her, ale byl to víkend zkoušek - čekatelských zkoušek!

Většina jsme se sešli už v Praze na hlavním nádraží. Všichni jsme se rádi viděli, bujaře jsme se přivítali, a tak trošku brzdili provoz na přeplněném nádraží. Poté jsme vyrazili vlakem směr Rokycany. Po cestě se někteří kadeti ještě snažili doučit věci, které nestihli. Bůh ví, jestli tím něco dohnali. ☺ Jenže to už se vlak pomalu ale jistě přibližoval k našemu cíli cesty, kde jsme všichni v pořádku vystoupili. V klubovně ve Skautské ulici už na nás čekali Plzeňáci a tým důstojníků a poddůstojníků se okamžitě pustil do organizace víkendu. Chudáci kadeti ještě stále nevěděli, že je tento večer čeká první zkouška, a sice z hospodaření. Když se to dozvěděli, tak moc nadšeně nekoukali, ale nezbyvalo jim nic jiného, než zatnout zuby, zapnout mozkové závity a pustit se do zápasu s čísilkami. Po zkoušce byla vyhlášena večerka a každý se vydal do svých kajut. Někdo si ještě četl skriptu a někteří klábosili až do hluboké noci.

Ráno probíhalo stejně jako každé jiné na palubě Walrusu. Proběhla řádná rozcvička, aby si kadeti pořádně okysličili mozeček na zkoušky. To už ale dorazil i kapitán lodi Vezír, a tak mohl být písknut nástup a posádka lodi nastoupila v plné síle. Na nástupu se kadeti, ale i bocmani dozvěděli, jak bude celý den probíhat. Na nástěnkou se vyvěsil rozpis, kdy kdo a kam se má dostavit ke zkoušce. Asi největšími strašákem byly pro kadety zkoušky z organizace a práva, a také z hospodaření, jehož výsledky byli stále nejasné. Pro mě jako pro člověka, co už má zkoušky za sebou, bylo velice zajímavé pozorovat, jak se všichni báli a nervózně přešlapovali na místě.

Po složení většiny zkoušek přišla chvíle zdánlivého klidu, ale opravdu jen zdánlivého, šlo se totiž do místního bazénu trénovat záchranu tonoucího na několik způsobů. To přeci musí každý vodní skaut bravurně ovládat. Po dvou náročných hodinách záchraňování, které skončilo s uspokojivým výsledkem žádný utopený, si kadeti plně užívali chvílky klidu. Jako v mraveništi to ale vypadalo v ostatních místnostech, kde kmitali všichni důstojníci a bocmani. Přípravovali se raut, doopravovaly se testy, a všelijaké ostatní administrativní úkoly s pořádáním čekatelských zkoušek spojené.

Ještě před večerí a nástupem (večerí z části vařil obávaný Ježek, jehož poridge s připáleným aroma se nesmazatelně zapsal do historie Námořní akademie, a světe div se, tentokrát nic nepřipálil) ☺ se vyhlášovali výsledky testu z bezpečnosti a zdravotvědy. Tyto zkoušky zvládli téměř všichni a těch pár, co je nezvládlo, je určitě zdárně opraví na opravném víkendu. Večer se pak společenská místnost proměnila v sál s rautem, a večer všeobecného veselí a slavení byl odstartován. Nejprve jsme se přenesli do prostředí letošního světového Jamboree, díky foto prezentaci dvou účastníků – Okouna a Zvonka. Řekl bych, že mezi námi se v tu chvíli nenašel nikdo, kdo by aspoň na chvíli nelitoval, že taky nepodal přihlášku a nezkusil se stát členem reprezentace. Poté jsme se vrátili v čase. Díky krátkému videu jsme se znovu ocitli na letní části, přesněji řečeno na jejím počátku – přijímači. Jakmile jsem zamáčkli slzu dojetí nad vzpomínkou, procvičili jsme své bránice při vtipné Caeshově prezentaci o NA 2007. Konečně přišla chvíle, na kterou jsme se těšili snad všichni. Mohli jsme pustit do rautu, takže jsme jedli, pili a debatovali, dokud se zásoby nevyjedly. Dalším bodem programu byl kufr, který si pro nás připravil Kvído se Šalupou. Zachovány byly všechny tradiční disciplíny - slovní zásoba a pantomina, některá slova byla opravdu vypečená, autoři se nebáli použít i ryze ostravské výrazy, k radosti Ostraváků a nelibosti těch ostatní :-). A aby byla opravdu pořádná legrace, tak se proti kadetům postavil i team důstojníků a bocmanů, čímž soutěž nabrala jiné dimenze. Obzvláště Ježek a Pumpa byli vtipní ☺ Ono hádat, když vám napovídá asi 20 lidí, není nic jednoduchého :-)

Tím byly všechny body připravovaného večeru vyčerpány, ale večer, potažmo noc tím neskončila, vyhlásila se volná zábava. Začalo se zpívat, někteří i tancovali (že, Kejchale :o)) Kdo neměl zájem o zpívandu, tak se mohl jít koukat na nějaký film, co se promítal v ostatních klubovnách. Většina z nás si uvědomovala, že je to poslední

společný večer Námořní akademie 2007, což bylo trochu smutné, ale právě proto, že jsme se viděli možná naposled v tomto roce, tak jsme si večer pořádně užili. Mám takový pocit, že někteří ani nešli spát.

Ráno byl budíček v 7:00, aby se stihlo dodělat, to co se den před tím nestihlo. Kadeti dodělávali zkoušky co jim ještě chyběly, ostatní pilně uklízeli. Během toho všeho nám Vezír povídal o jeho představě NA 2008, aby se vědělo alespoň přibližně, jak to bude. Znamky ze všech předmětů již byly napsány a nezbývalo nám tedy nic jiného, než vyhlásit poslední nástup. Začalo se vyhlášením úspěšných čekatelů. Jmenovaní dostali od Vezíra čekatelský dekret a s podáním ruky si vzájemně poděkovali. Neúspěšným čekatelům se oznámil termín opravných zkoušek. Nástup měl nádech radosti z toho, že zkoušky jsou už za námi, ale i smutku, že to najednou všechno končí. Člověku proběhlo hrozně moc myšlenek hlavou, jak to vše bylo fajn. Důstojník ve službě dal povel k pokřiku Námořní akademie, který byl asi nejhezčí ze všech, které jsme na NA 2007 slyšeli. Dali jsme do něj všechnu sílu, někteří museli zamáčknot i slzu. Společně jsme se rozloučili tím našim krásným, vodáckým A—HOJ!

Už zbývalo jen douklidit klubovnu a vyrazili jsme na vlak. Zaplnili jsme větší část vagónu, protože cestu do Prahy jsme měli většinou společnou. Na Hlavním nádraží nastalo největší loučení, slzy tekly proudem a zde se naše cesty už doopravdy rozešly. Jediné, co bylo polehčující, bylo to, že nás čekají ještě dva námořnické plesy, na kterých se můžeme vidět. A my tuto šanci určitě využijeme.

Takže na plese A----- HOJ!!

Bocman Kvído

Vánoční výročí

16. prosince roku 1497 minula portugalská výprava Vasco da Gamy pilíř padrao, kterým Bartolomeo Dias označil nejzazší bod své cesty. Krátce nato vpluli do Agulhaského proudu, který směřoval proti nim, a proto postupovali vpřed jen s velkými obtížemi. Čtyři dny se jejich lodě snažily vyplout co nejdál na moře, aby se vymanily z nepříznivého proudu, a ve snaze dostat se vpřed křížovaly proti silnému větru. Dvacátého prosince Portugalci ke svému zklamání zjistili, že jsou přes všechnu snahu zpátky na místě, odkud šestnáctého vypluli. Nakonec se vítr přece jen obrátil v jejich prospěch a oni „mohli překonat proudy, o nichž jsme se domnívali, že by mohly zhatit naše plány. Nyní nám však Bůh ve svém milosrdenství dovolil pokračovat vpřed!“ (*Roteiro – deník dnes neznámého účastníka Gamovy výpravy*)

Na Boží hod vánoční 25. prosince roku 1497 míjeli velkou řeku, kterou Vasco pojmenoval „Rio de Natal“ – Vánoční řeka. Brázdili nyní vody, jimiž dosud žádný Evropan neplul. V takových okamžicích je těžké odolat nejistotě a pochybnostem. Nejpevnější odhodlání měli vždycky kapitáni – jednak proto, že jim z úspěšné cesty kynul velký zisk, ale také proto, že byli vybíráni podle své vytrvalosti, tak nutné k výzkumným cestám do neznáma.

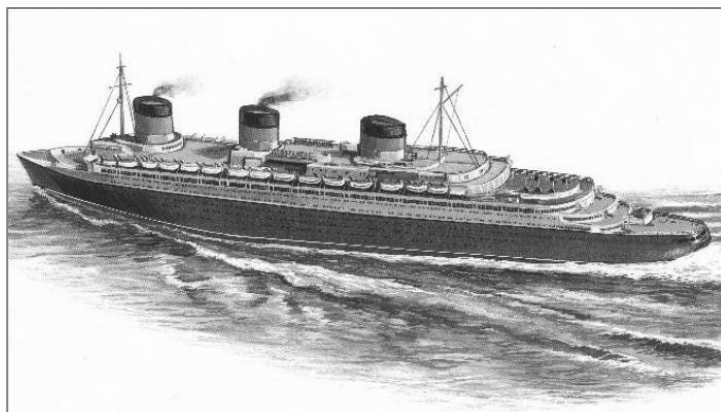
Velitel karavely Sao Miguel mladý Nicolau Coelho však v té době odhalil spiknutí. Námořníci, kteří už měli nejisté plavby dost, chtěli domů a na svou stranu získali i lodivody a kormidelníky. Coelho tuto nepříjemnou zprávu opatrně volenými slovy sdělil Vaskovi. Velitel poselství pochopil a připravil lest. Svolal kormidelníky a lodivody všech lodí s navigačními přístroji a mapami, aby společně překreslili mapy ve shodě s novými objevy. Jakmile byli na palubě vlajkové lodi Sao Gabriel, obořil se na ně: „Nepotřebuji kormidelníka, ani lodivoda, ani kohokoli jiného kdo ovládá navigační umění, jelikož sám Bůh je kormidelníkem a lodivodem, který nás ve svém milosrdenství povede a zachrání. Od nynějška ať přede mnou nikdo nemluví o návratu. Pokud nedosáhnu toho, kvůli čemu jsem vyplul, do Portugalska se nevrátím.“

Kormidelníky a lodivody nechal svázat a před jejich očima dal hodit jejich přístroje a mapy do moře. Nyní měl navigační pomůcky, jež mohly bezpečně zavést domů, pouze on.

Název Natal, což je portugalský výraz pro Vánoce se později vžil pro celé pobřeží. Dnes je Natal provincií Jihoafrické republiky, na jeho území se nachází bantustan Kwazulu. V ústí Vánoční řeky vznikla osada, která byla v roce 1835 podle správce provincie Benjamina d'Urbana přejmenována na Durban.

=V=

Spojené přístavy liberecké

MAJÁK a FLOTILA

zvou bratry a sestry, kamarády a
kamarádky, přátele a rodiče na

22. námořnický ples

který se koná v sobotu 26. ledna 2008

od 20:00 hodin

v restauraci "U Košků" v Liberci – Pavlovice

Na palubě opět hraje k tanci a poslechu kapela Kaleidoskop.
Společenský či námořnický oblek jest nutnou samozřejmostí.

vstupné: 150,-Kč

prodej a předprodej zajišťuje admirálita Flotily, (pro vzdálené i
přespání)

letos prodej vstupenek a ubytování zajišťuje Čajíček – Patočka
Roman

e-mail: patocka.r@tlib.cz, tel: 606 778 903, 604 983 210.

Přes tři jezy v bouři, dešti

Po dlouhé době zasedám k psacímu stroji (čti počítač s Wordem) a to proto, že po dlouhé době jsem byl očitým svědkem slavného závodu „Napříč Prahou přes tři jezy“. Jelikož okolnosti závodu byly nadmíru zajímavé, nelze jinak, než abych se o nové prožitky podělil se čtenáři.

Celá akce začínala důkladným tréninkem. Náš oddíl (Sedmíčka pochopitelně) trénoval dokonce dvoufázově tj. jeden čtvrtek a pak i druhý čtvrtek v září. Posádky byly nabušený, dokonce se u toho ani nikdo necvaknul a nebýt Šotka, tak ani nezranil. Ale věnujme se dále pouze závodu. Ve čtvrtek před závodem se scházíme v klubovně a odlaďujeme ideální posádku. Ze zástupu uchazečů se nakonec profiluje jasná posádka Klikář, Brouzda, Zajíc a Šotek, trochu máme problémy na kormidle, kde chceme sehnat nějakou opravdovou mašinu, která to všechno doveze (tak nějak bez ohledu na zbytek na lodi) ze startu až do cíle. Bohužel největší korby našeho oddílu (Datel, Ambic, Candát, a další) si během měsíce přivodili mnohočetná zranění a jsou buď pod dohledem statných ošetřovatelů (nebo ošetřovatelek) nebo rovnou po operačních zákrocích. Nezbyvá tedy nic jiného, abych zasedl do lodi sám. To má řadu nevýhod:

- 1) neuvidím závod z Karlova mostu, odkud ho sledují nejraději
- 2) nemůžu s sebou vzít svoje děti, abych je okouznil krásou podzimního koupání v peřeji pod zmíněným mostem
- 3) zatěžuji loď natolik, že háčkové mají o půl metru dál k vodní hladině
- 4) s ohledem na předpověď počasí pravděpodobně zmknu
- 5) budu si muset najít pádlo

Věřu nevím co z toho je horší, ale na druhou stranu si rád ty jezy zase po čase sjedu a třeba se nám povede i hezký výsledek nebo alespoň čas. Organizátoři nás trochu vypekli a kategorie od 11-15 let je pro nás jediná možná, přestože náš průměrný věk je něco přes jedenáct let... no nevádí, můžeme jen překvapit. Během schůzky tedy připravíme pádla, vesty, Datel frčí na Seč pro loď, které bude muset ještě v den závodu vrátit, aby se z celostátní státní akce navrátili na akci čistě oddílovou včas a to prosím „sofort!“ (a že nám nedají ani vlnolamy je smutné), ale to už je jiný příběh.

V pátek ráno 28.10. se scházíme na nádraží o půl osmé. Ráno jsem kvůli tomu vstával pro jistotu už v šest bez ohledu na to, že je státní svátek! Posilnil jsem se míchanými vajíčky, zabalil si mazácky věci (proč s tím plašit už večer, že?). Po snídani je mi sice trochu těžko, nicméně musím se posílit, závod má víc jak 6 kilometrů, síly se budou hodit. Desítkou dojíždím na nádraží a přesně načas vcházím do haly. Sedmnáctka postaví do závodu dvě lodě, my jednu a tak se nás na nádraží schází celkem jedenáct, zbytek se nabere v Praze nebo doprovází loď. Počasí je nevalné kvality. Kupujeme dvě skupinové jízdenky a hurá do vlaku. Kupodivu není tak prázdný jak bychom si přáli, nicméně roztahujeme se ve třech kupé, přičemž já se hrnu ke dvěma slečnám s vidinou hezkého výhledu do krajiny. Nicméně za mnou se naválili Šotek a Zajíc a ještě nová nadějí od holek a totálně přebíráme ve vlaku iniciativu. Než jsem totiž stihl slečny zatáhnout do hovoru, Zajíc se Šotkem předvedli několik komediálních čísel: nejprve se cpali do dveří oba najednou, takže upadli na zem, pak Šotkovi spadla čepice a Zajíc na ni šlápnul, cpalí nahoru batoh a vypadla z něj nějaká kola, houska a pak i celý bágel. Během toho řvali jak pavíani a tak se slečny otočily k oknu a snažily se dělat „že tam nejsou“. Tak jsme vybalili karty a začali mazat prší. Než jsem se rozkoukal, prohrál jsem s těmi podvodníky dvě hry, pak mě našťastí vysvobodila průvodčí. Vylézám z kupé a nasazuju charismatický výraz, neboť si nejsem jistý, jestli musím nějak prokazovat kolik je komu let.

Průvodčí má za sebou evidentně dlouhou šichtu, tak z toho vzniká celkem zajímavá debata:

„Dobrý den, kontrola jízdenek“ zahajuje neotřele paní průvodčí.

Ochotně ukazuju jízdenku pro pět osob a začínám vysvětlovat, že jsme v kupé jen 4.

„My jedeme do Prahy, máme dvě skupinové jízdenky pro pět a šest, tady jsme čtyři“

Průvodčí asi došly prsty během toho počítání a snaží se dovědět, kolik nás kde je....

„Takže kolik Vás vlastně je?“ vyzvídá

„No je nás celkem jedenáct, ale další lidi z téhle jízdenky sedí jinde. Tady ve vedlejším kupé jsou asi tři a ve vedlejším další čtyři,“ hlásím hrdě a myslím, si že jsem to snad vysvětlil naprosto neprůstředně. Nicméně průvodčí patrně poslouchá selektivně :

„Pokud jsou jen tři nemůžou mít skupinovou jízdenku!“ začíná ostře. Malinko jsou proklouzl v myšlenkách, o čem je vlastně řeč, nicméně jsem nasadil úsměv číslo tři –Shovívavá ochota- a odpovídám.

„No ono jich je vlastně šest na té druhé jízdence, ale sedíme různě v kupé. Tady je jízdenka pro pět, jsme tu čtyři, vedle sedí tři a nemají jízdenku žádnou, a kousek dál sedí čtyři z nás mají jízdenku pro šest,“ Začínám si to užívat a jedu dál.. „a celkem ani nevím kolika lidem musí být kolik let a jak to prokázat... „ přiznávám skautsky.

Průvodčí rezignuje:

„No tak mi řekněte kolik je Vás celkem...“ a otírá si čelo.

„Jedenáct“

„Takže tam někde máte ještě jednoho člověka, který jede na tuhle jízdenku?!“

„Přesně tak“ usmívám se vesele, s pocitem, že se nám povedlo dobrat pravdy ještě před Kolínem. Průvodčí jde dál a něco si mumlá pod fousy. Později jsem se dověděl jak její dobrodružství s našim zájezdem pokračovalo o dvě kupé dál. Poslouchejte sami:

„Dobrý den, kontrola jízdenek“ (to je asi dost na hlavu, říkat to tisíckrát za den)

„Dobrý den“ odpovídá Bifi zvesela, „my máme jízdenku pro šest, ale jsme tu jen čtyři a vedle jsou tři a v prvním kupé mají jízdenku **pro čtyři!**“ (drobná chyba působí, že průvodčí opět propadá zmatku). „A já mám tady režijku“ doráží průvodčí nevině Čudla.

Paní průvodčí zcela jasně vypadá, že na takové vystoupení ji platí příliš málo a rezignovaně označuje naše jízdní doklady, myslím, že bychom dokázali projít s těmi jízdenkami i v sedmnácti osmnácti lidech a ustáli to.

Zbytek cesty hrajeme kenta, kdy nemá cenu koukat na nějaká znamení či signály, protože Zajíc se Šotkem si stejně pletou slova „kent“ a „stop“ a proto rychle vedeme o deset bodů. Na okraji Prahy začíná přšet a na Hlavním nádraží už pěkně leje. Nicméně my jedeme až na Smíchov a tak trochu začínáme počítat, jestli to stihneme. Je 9:25. Startovat se má už v deset a pak po deseti minutách další kategorie, no to nevím jak to stihnout. Naštěstí vlak už na nic nečeká, zůstáváme tam sami a jedeme na Smíchovské nádraží. Paní průvodčí ještě jednou přichází prosí mě, abych zavřel to okno, který rozbil Šotek a Zajíc, když se mi to značně námaze povedlo, chválí mě, že jsem silný chlap. Trochu jsem ji opět vyděsil, a ptám se jestli mi dráha proplatí tu kýlu, kterou jsem si udělal a tak rychle mizí na záchodky. Na Smíchově vylézáme za hustého deště a já se z pozice služebně nejstaršího ujímám vedení. „Všichni za Bifi!“ deleguji pravomoce a Bifi se rozeběhla....

Klušeme nádražní halou a brzy míříme směrem dolů do metra! Naštěstí tady jsme se zastavili a zase klušeme jinými schody nahoru, kde se Bifi rezignovaně rozhlíží a doznává, že neví kde je a kam že to jdeme. Mávám rukou na jih a jdeme dál. Mírný dešť se mění na lijavec a přestože všichni mají pláštěnky, nikdo si ji nevyndává (já ji tedy nemám už patnáct let, ale ostatní ji určitě měli). Je 9:40.

Cesta průmyslovou částí Smíchova podél silnice ze Zbraslavi není tak prima jak by se mohlo zdát a tak jsme rádi, že se dostáváme konečně na Cindu a po pár minutách mokří jako myši ke startu závodu, je 9:52. Hledáme Datla a loď a když je nacházím v teple vyhřátém autě se zapařenými okny pociťuju neodolatelnou touhu něco s tím udělat, abych jejich selanku narušil. Když mi řekli, že už mají čísla a byli na briefingu, trochu jim odpouštím a jdeme se převlíkat. V 10:02 jsem převlečený a nasazuju hučku, v 10:06 je loď na vodě a v 10:08 jedeme na start. V 10:10 start. Tak rychle to šlo. Celou dobu vlakem a ještě cestou na start jsem tak nějak cítil ta vajíčka a říkal si, že by to už chtělo se jich nějak zbavit, ale opravdu nebyl prostor a tak se dá říci, že jsem se na lodi díky nim cítil dost dynamicky.

V naší kategorii je asi dvacet lodí a po startovním výstřelu se všichni vrhají k pádlům a jedou to jak závod na 200 metrů. Klidním posádku, že nemá cenu teď makat, že je necháme „vybláznit“. Držíme se v kontaktu s průměrem startovního pole a jedeme za hustého deště proti mírnému větru k prvnímu jezu „Jiráskárně“. Podle instrukcí je to nejhorší jez, tři rázné vlny pod ním a trochu zalévá. Vzpomínám na jeden z posledních závodů, kdy jsme po průjezdu tímto jezem museli přistát na Střeláku a vylít loď. Tohle si letos nepřipouštím, jsme v součtu o 200 kilo lehčí.

Počáteční zběsilé tempo opadlo a my se rozhodli, že trochu přidáme, začalo se závodit. Naše snaha nám vydržela několik desítek metrů, sledovali jsme naše soupeře a vypadalo to s námi relativně dobře. Jiráskův most jedeme cyklisticky řečeno v balíku, nicméně komplikace nastaly. Před jezem dávám instrukce o pádlování ve šlajsně, záklonu před vlnou a držení rovnováhy a sám si slibuju, že musím udržet točivou 550 v rovném směru a v proudnici. To už jsme se přehoupli přes hranu jezu a řítíme se 20 metrů sešupem k první vlnám. Posádka tváří tvář první metrové vlně předvedla parádní „štronzo“. Pádlá zůstávají viset ve vzduchu, do otevřených úst stříká voda ani moje zběsilé „ZABER!!“ příliš nepomáhá... první vlna, druhá vlna, třetí vlna a

jsme z toho venku, morálka se opět ustaluje, trochu jsem tomu rykem pomohl a jedeme dál... Brouzdal si chválí, jak to bylo perfektní a Zajícovi nařizuju vylévat. Po chvíli se mi nějak nelíbí jeho tempo, tak to bere Šotek. Vody nenabíráme mnoho, naše loď se díky mé zátěži na kormidle nepotýká s problémem nabírání vepředu, ale spíš vzadu ☺

Říkám si, že je na času přidat a zkusím si pár ostrých záběrů, nicméně moc dlouho mi to nevydrží a musím konstatovat, že letní přípravu jsem asi podcenil. V dešti a zimě se chvíli peru se záběry, ale ruce bolí jako čert,

posádka na tom je asi podobně, přece jen potřebujeme sjet nějaký ten puťák a nabrat trochu sílu do rukou, takhle to jedeme bez průpravy, ale ještě bojujem.

Další na řadě je Karlák a máme to k němu kousek, povzbuzuji posádku, že už jsme v půlce, nicméně bez viditelného výsledku, trochu se houpeme, středová díra pro ploutev nám taky moc nepomáhá. Do Karláku už vjíždíme s pocitem, že nevyhrajeme, ale ještě se o to poperem. Druhá šlajсна se nám líbí, pěkný sešup, dole jen pár vlnek, nevěnuju jim pozornost. To se však nedá říci o těch vlnách.... Už jsme v podstatě venku z vln, já se dívám, kudy do proudnice, koutkem oka rekognoskuju žlutý pilíř, který vždy magneticky přitahuje po průjezdu, když tu najednou kde se vzala tu se vzala, jedna vlnka si to valí přes bok a rovnou mě do klína... ještě že prší a už je mi to už více méně jedno.

V tom leknutí z příchodu vlny se konečně moje snídaně rozhodla, že mi trochu pomůže. Vajíčka se konečně v žaludku domíchaly a vzniklá směs předvedla procítěnou barvu. Hned jsem několikrát mocně zabral, abychom se z toho nadělení rychle dostali, ale jinak to mělo samá pozitiva. Prvním z nich bylo, že všechny lodě za námi viditelně zpomalily a sledovaly nás z uctivé vzdálenosti, dá se říci, že od té doby už nás ze zadu nikdo neohrožoval. Za druhé mi okamžitě vyschla lavička a za třetí i posádka pochopila, že pokud nezabere, tak se taky vůbec nemusí do cíle dostat. Navíc se mi znatelně ulevilo. Jedna barva a tolik užitku.

Ještě zdravíme vodáckým AHOJ diváky na mostu a jedeme dál. Kromě tohoto vodního přídeľu jsme to sjeli bez ztráty kytičky a proto vzhůru (nebo lépe řečeno „dolů“ po proudu) na Štvanici. Podle briefingu máme jet všichni vlevo. Všichni jedeme vpravo, taky nevidím důvod pro najetí kilometru navíc, hup doprava. Ostře vyjíždíme zatáčku u nemocnice na Františku a najednou, kde se vzala tu se vzala, výletní loď přímo před námi. Háčkové předpisově a s hrůzou v hlase hlásí přítomnost sedm metrů široké a 34 metrů dlouhé obludy (co kdybych ji v tom kvalitě přehlédl), která si evidentně vybírá stejný mostní oblouk jako my. Chvilí váhám a pak usuzuji, že si s ní nebudu dělat problém, že ho bude mít naopak kapitán lodi Algarde a jedu do stejného oblouku. Loď je evidentně mimo plavební dráhu, chvíli váhám jestli zprava nebo zleva, nehouká, tak jsem to vzal podle příručky nepředpisově zleva a bylo to dobře, protože loď šla na přistání a vpravo bychom ji nepotěšili, v horším případě by nás použil jako nárazník.

Kapitán to vzal sportovně, ještě mi mával (možná hrozil, ale nebylo to v dešti vidět, takže já jsem názoru, že mával), zatímco na palubě japonky taky zběsile mávaly, fotily a ukazovaly na nás, že jsme jedničky a jak komentovala posádka „...jsou z nás úplně vyšoknutý“. Peloton lodí se přelévá přes Vltavu k levému břehu na poslední jez, kterým je Štvanická retardéra. Slabší odpadají, my však máme strojové tempo a to nepolevuje. Pobízím posádku, že v cíli je sucho, teplo, párky, čaj a pokud zajedeme pod 50 minut, koupím jim kofolu. Chtěl jsem ještě zvýšit tempo, ale kluci spíš obdivují úřad vlády a tak se soustředím jen na to, abychom měli stejné tempo a jeli nejkratší trasu. Já jsem taky dost vyutuhnutý a tak před šlajsnou povoluju, že se retardérou jen tak svezeme bez pádlování a „dáchnem si“. Vlítli jsme tam a velím „klid“. Jedeme hladce, je tu málo vody, když tu náhle se loď na retardérách stáčí doprava a zatímco moje pádlo drnčí po betonu, abych to nějak vyrovnal, loď se stáčí hrozivě dál. Nehodlám to jet bokem a proto úkoluju háčky, aby s tím něco udělali, oba vzorně přitáhli resp. ulomili a v pohodě jsme to projeli. Do cíle je to necelý kilometr a s hrůzou koukám, že mjíjme bývalý areál plováren a cíl je až někde na holé louce až na nejsevernějším výběžku Štvanice, kde je jen louka a topoly. Tak to nevím, kde tady vezmu tu kofolu. Nicméně ještě v cíli nejsme a já pobízím uvadající tempo, s vědomím, že jedeme o výsledek. Konečně jsme tam, zatímco já mám pocit, že už nikdy nezvednu ruce, kluci si vesele povídají, třebaže jsem jim nařídil, že pojedou tak nadoraz, aby jim v cíli vypadlo pádlo z ruky a z vody nás vynesli. No nepovedlo se ☺

Leje snad nejhůř co to jde, tak lezeme na břeh a doufáme, že nás zachrání Datel s autem a suchými věcmi... ale ajta krajta... není tady. No nic, vytahujeme loď a když přemýšlím, kde umrzeme, konečně doráží Datel. Zaparkoval pro jistotu trochu dál, abychom se ještě s lodí pronesli, ale to už nevádí, protože víme, že bude brzo konec. Házíme loď na vlek a jdeme vyměnit startovní číslo za studený čaj, vlažný párek a deštěm zředěnou hořčici. Chvilí dlabeme, Brouzda, Šotek a Zajíc klepou kosu, zatímco Klikař hlásí, že má

kousek trika suchý. Hned ho sjeďu, že to má mít propocení skrz na skrz, a on se tomu, věřte nevěřte, ještě směje, holomek jeden. Za chvíli přijíždí holky s druhou lodí, hned na břehu odchytily nějaké místní floutky a nevím co jim slíbily, ale přinesli jim loď až k vleku. Házeme i druhou loď nahoru a lezeme pod ně. Okolo fouká, ale do suchého nemá cenu lézt, ještě je jedna loď na vodě. Chvíli líčíme zážitky z plavby, přeháníme, kdo to měl víc „na pohodu“ a je nám zima. Zkusmo házím do placu „tak se přiznejte kdo tu má ten horký čaj v termosce!“ ... „No já bych jeden měl ☺“ odpovídá nechutně suchý Datel... co byste mu řekli. Tak jsme mu ho vypili a stále čekáme na třetí loď. Už jsme si říkali, že by tu měla být, v dálce byly vidět první rafty a naše P550 s posádkou pro volné splutí stále nikde. Konečně se objevuje, za nimi už dojel jen důchodce Vaněk na kajaku (tomu je 87 a jezdí to každý rok) a raft, kterým se svázely kontrolní hlídky z jezů. Navazujeme loď a rozhodneme se nečekat na vyhlášení vítězů, protože třebaže jsem úplně nesledoval pořadí, myslím si, že jsme se na bednu nakonec přece jen nedostali. Bifi jsem se taky ptal, jestli máme čekat na stupně vítězů, ale ta jen věděla, že předjely čtyři lodě, nicméně jestli jsou do třetího místa jsem se od ní nedověděl. Pak se teprve přiznaly, že odstartovaly později, a že tedy předjetím se dostaly na pozici pátých od konce... hezký výsledek.

Konečně je na čase se převléknout a jako zázrakem vida, přestává pršet. Házím mokré věci do igelitky a pak tu váhu na rameno. Je na čase se vrátit, než všichni zmrzneme. Jdeme na most a tam jsem se ještě nechal nahodit projíždějícím Fordem a to jsem prosím měl hodobožový světlý svetr, který nosím do práce. Zachraňuje nás Mc Donald na Florenci, kde se během dvaceti minut neuvěřitelně zvedla morálka a úměrně tomu klesl stav našich financí. Ale stálo to zato, jdeme pak kolem Bílé labutě a Masaryčky na Hlavák a jsme tam akorát deset minut před odjezdem vlaku. Sice jsme potratili u Mc jednu čepici, ale beze ztrát to asi nejde.

Na nádraží už nemusíme kupovat jízdenku, a tak se hrneme do vlaku, ještě že jsem si koupil Nový prostor, protože jinak bych cestu v jednom kupé se Zajícem, Magdou, Šotkem a Trilkou označil za útrpný zážitek. V duchu si říkám, že výchova dětí je důležitá a dávám si předsevzetí, co všechno nesmím ve výchově podcenit. Nakonec jsem rád, že nás z vlaku nevykázali... bylo jasně vidět, že zmíněná čtveřice si nechala zbytečně moc sil namísto toho, aby je nechala na hladině Vltavy. Před Svítkovem jsem je pořádně porovnal, vysvětlil jim, že pokud ve vlaku šahali ÚPLNĚ NA VŠECHNO, je lepší umýt si potom rychle ruce a s pocitem, že jsem dělal co se dalo jsme je rozpustili.

Závěrem musím pochválit všechny zúčastněné, že to nevzdali, v boji s nerovnými podmínkami a mnohem staršími soupeři obstáli a určitě to příští rok bude zase o pár míst lepší. A jak jsme to vlastně dopadli? No nevyhráli jsme, ale poslední jsme taky nebyli a u toho bych zůstal. Třebaže je závod důležitý, mnohem důležitější je, že jsme si to užili a hezky se sevezli.

Sepsal Džin

Ottova encyklopedie:

Hárún ar-Rašíd

Chalífa bagdáský (786-809), syn Mahdího, který ho chtěl jmenovati svým nástupcem místo staršího syna Hádiho; [Hárún ar-Rašíd] mohl se po smrti otcově r. 785 zmocniti vlády, ale uznal právo staršího bratra svého a pokořil se mu. Po smrti Hádiho r. 786 nastoupil na trůn a panoval šťastně, podporuje vědy, umění, básnictví, průmysl a obchod, tak že doba jeho panování nazývá se zlatou dobou chalífátu bagdáského. Duch jeho byl směsicí dobrých a zlých stránek; byl [Hárún ar-Rašíd] statečný, dobromyslný a dobročinný, ale při tom také hrabivý, nedůvěřivý a pomstychtivý; rád konal spravedlnost, ale sám konal mnohá bezprávi; byl pobožným a veřejně se modlil a vykonal devětkrát pouť do Mekky, miloval víno a neodepřel si žádného požitku životního. Velikou hrdost svou a krutost dokázal zničením rodu Barmakovců (v. t.), což vyvolalo takovou nespokojenost, že [Hárún ar-Rašíd] Bagdad opustil a odebral se do Rakky, vymlouvaje se, že jest tu jeho přítomnosti třeba, aby nepokoje okolí ohrožující mohly býti potlačeny. Z povstání proti němu zosnovaných největší bylo roku 785 Aliovců v Arabii; [Hárún ar-Rašíd] sice povstání to krutě udusil a Aliovce vyhubil, ale jeden z rodu Idrís uprchl do Afriky a založil tam říši Idrísovců. Šťastným byl v bojích proti císařství Byzantskému, proti kterému osm výprav vykonal a císařovnu Irénu a císaře Nikefora ku poplatku donutil. Po příkladě otcově hleděl udržovati přátelské styky s říši Franckou za Karla Vel., i vypravil k němu roku 801 zvláštní poselství s bohatými dary, mezi nimiž byly látky hedvábné, kadidlo, hodiny a slon; obdržel od Karla za to fríské sukno a lovecké psy. Jeho rytířská mysl, nádherná, pobožnost a moc učinily z něho oblíbenou postavu u vypravování lidu a ve sbírce pohádek »Tisíc a jedna noc«. Bka.

-V-

Námorní akademie 2008

Čekatelství lesní kurz vodních skautů

Vstupní podmínky:

- Věk minimálně 15 let dovršený nejpozději v době konání letní části (druhá polovina srpna)
- Podání předběžné přihlášky do 29.2.2008 elektronicky či poštou
- Splnění domácího úkolu do 31.3.2008
- Následné vyplnění a zaslání závazné přihlášky a složení nevratné zálohy do 31. 5. 2008

Víkendový kurz Kapka

Vstupní podmínky:

- Čekatelství zkuška
- Podání předběžné přihlášky do 31.1.2008 elektronicky či poštou

Předběžné termíny:

- Víkend v únoru, dubnu a květnu, případně v září

Předběžná přihláška na Námorní akademii 2008

ČLK VS		Kurz Kapka	
Zuzana Pozlovská Mládežnická 477 277 11 Neratovice		Radka Valešová Krajní 4 318 04 Plzeň	
email: namorni.akademie@centrum.cz			
Jméno a příjmení		Přezdívká	
Datum narození			
Adresa			
Telefon, mobil			
Emailová adresa			

Zpráva o harmonizačním setkání KAPKA

Setkání se uskutečnilo v plánovaném termínu od pátku do neděle 2. – 4. 11. 2007 na základně Korno. Stěžejní částí programu, praktická činnost na vodě, probíhala v sobotu od rána do opožděného oběda na náhonu v Berouně a byla zaměřena nejen na vlastní plavbu, ale i metodiku výcviku a rozsah požadovaných dovedností. V sobotu odpoledne a v neděli dopoledne byl teoreticky probírán obsah a byly vyjasňovány jednotlivosti, týkající se rozsahu a významu ostatních témat Zkoušky vodáckého minima (Kapka) a kanoistické části Kapitánské zkoušky. Setkání se zúčastnilo 11 adeptů. Vzhledem k tomu, že tři z nich ještě nenaplnili vstupní podmínku – složenou Kapitánskou zkoušku, budou do seznamu garantů zařazeni až po splnění této podmínky.

Garanty pořádání kursů a zkoušek vodáckého minima jsou od teďka:

Karel Křepinský (Pinda) – Plzeň
 Stanislav Holec (Šten) – Ostrava
 Jiřina Holková (ŽŽ) – Ostrava
 Helena Káňová (Liška) – Ostrava
 Jaroslav Veit (Guma) – Praha
 Jakub Fabián (Králík) – Nové M. n. Metují
 Pavel Česák – Praha
 Pavel Křeček – Vejprnice

Jak jsme se dohodli na jarním semináři K+K v Chroustovicích, pozbývá tímto platnost dosavadní a přebujelý seznam tzv. „vysokých vládních komisařů“, nadále se budou zájemci obracet jen na výše uvedené.

Zapsal Pavel Česák

Zápis z 6. jednání HKVS, které se konalo 20.11.2007 v Praze

Přítomni: Vezír, Majda, Bimbo, Pavel

Omluveni: Professeur, naJa, Jaruška, Sam

Hosté: Kingkong, Oskar, Bořek, Vlasta

1) Tortuga

- seznámení s výsledky jednání Bimba a Zuzky Kučerové – kapitánky přístavu Modrá flotila – záznam v příloze
- smlouva o Tortuze mezi ústředím a střediskem – Bořek osvětlil aspekty, zajistí dodání smlouvy hlavnímu kapitánovi
- rada Tortugy - možnost organizačního vytvoření Rady jako komise HKVS – zastoupení

Dílčí závěr: nevádí přestěhování místnosti, vadí způsob a styl nekomunikace předtím
 podpora požadavků na Radu Tortugy a zástupce HKVS
 souhlasí se s projektem na využití místnosti a vily včetně okolí

Úkol:

- projednání složení a pravomocí Rady Tortugy 7.12.2007
- seznámení se smlouvou, vysvětlení, případný vnitřní pracovní pokyn nebo něco podobného

2) Zprávy Oskara za oldy a jachtservis

- návrh na Klub OS – emeritní činovníci HKVS, vodní oldy, bývalí členové SHP – registrace v Nymburce
- pokračuje jednání s ministrem zahraničních věcí o „vládním mysu“ a souvisejících aktivitách Junáka – základna, Tortuga apod.
- představeny verze P550 – úpravy pro možnost volného využití pramice i pro jiné subjekty – zájemci z řad komerčních i např. Policie ČR a Hasiči
 verze a) skořepina bez ploutvové skříně - pouze pádla

verze b) s vnitřní lubovou latí a ploutvovou skříní – univerzál pro pádla i začínající jachtaře
verze c) speciál s doplňky na jachting –dodatečná vestavba
částečně publikováno na stránkách HKVS, bude i v KP

Úkol:

Body a) a b) bere HKVS na vědomí

Bod c) Oskar bude jednat s výrobcem (pravděpodobně za spolupráce s Myšákem)

3) Vzdělávání

Kingkong:

Lesní škola vodních skautů

a) projednání dotací nejen na lesní školu - kurs, ale i na kvalifikační akci - KZ

b) předložen návrh projektu Lesní školy vodních skautů

c) úkol připravit na LŠ novou verzi kapitánské zkoušky – modulový typ

Úkol:

Hlavní kapitán pověří jménem HKVS ORJ Praha 3 uspořádáním LŠVS 2008

Pavel:

Kapitánské zkoušky 7. a 8.12.2007 na Tortuze

Příručky - pravděpodobně jsme prošvihli termín, nicméně bude se určitě tisknout

CD – kanoistika je komplet, Jachtin zatím naráží na přejeté obrázky – vyřešit s Thorem na jednání
7.12.2007

Vezír:

Stezky – nováčkovská – nejsou vodácké doplňky – využití specifík pro oddíly ve stávající
stezce „Nováček“

Vodácké doplňky stezek

budeme se zabývat zpět tzv. Lodní knížkou

Lodní knížka pro vlčata a světlušky

Lodní knížka pro skauty a skautky

Lodní knížka pro RaR a dospělé

Využít možnosti publikovat doplňky v první fázi v KP, publikovat pro oddílové kapitány na WWW ve formátu
pdf – dotisk pro případné nově přichozí do oddílu

Barevnější verzi – spolupracovat s Akou – vytvořit náhled a ekonomický rozbor

budoucí vzdělávání činovníků a mladších členů VS

- úkol pro LŠ – vytvořit podobu modulů KZ

- úkol pro NA - výchova dětí a mládeže – moduly – vodácké doplňky – dopracovat základ kompetencí
pro věkové jkategorie tak, jak byl započat na srazu ve Vysokém Mýtě

Úkol:

Sehnat všechny dostupné vodácké doplňky všech dob a autorů a hlavně modrou lodní knížku vlčat a žabiček –
dodat Vezírovi

4) Ostatní:

Program na 7.12.2007

Úkol:

Návrh dodá do konce týdne Bimbo Majdě a Vezírovi

Severka – projekt pokračuje bez Sama pomaleji, ale pokračuje

- zpracovávají se další verze projektů na dotace a granty

Zapsal: Bimbo

Doplnila: Majda

Schválil: Vezír

